

- 2) Czy motyw 33, art. 1, art. 3, art. 8 i art. 2 lit. i) i j) dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak te będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, zgodnie z którymi rodzaje produktów, w odniesieniu do których należy tworzyć i utrzymywać zapasy interwencyjne, są ograniczone do niektórych rodzajów produktów wymienionych w art. 2 lit. i) dyrektywy w związku z rozdziałem 3.4 załącznika A do rozporządzenia (WE) nr 1099/2008?
- 3) Czy motyw 33, art. 1, art. 3, art. 8 i art. 2 lit. i) i j) dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak te będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, zgodnie z którymi rodzaje produktów, w odniesieniu do których należy tworzyć i utrzymywać zapasy interwencyjne, są ograniczone do niektórych rodzajów produktów wymienionych w art. 2 lit. i) dyrektywy w związku z rozdziałem 3.4 załącznika A do rozporządzenia (WE) nr 1099/2008?
- 4) Czy motyw 33, art. 1, art. 3, art. 8 i art. 2 lit. i) i j) dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak te będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, na mocy których podmiot jest zobowiązany do utworzenia i utrzymywania zapasów produktu, którego nie używa w ramach swojej działalności gospodarczej i który nie ma związku z tą działalnością, przy czym zobowiązanie to jest ponadto związane ze znacznym obciążeniem finansowym (prowadzącym w praktyce do niemożliwości jego spełnienia), ponieważ podmiot ten ani nie dysponuje tym produktem, ani nie dokonuje jego przywozu, ani go nie przechowuje?
- 5) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na jedno z tych pytań: czy motyw 33, art. 1, art. 3, art. 8 oraz art. 2 lit. i) i j) dyrektywy Rady 2009/119/WE z dnia 14 września r. nakładającej na państwa członkowskie obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej lub produktów ropopochodnych, z uwzględnieniem celu tej dyrektywy oraz w świetle zasady proporcjonalności wyrażonej w art. 52 ust. 1 w związku z art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że podmiot dokonujący przywozu jakiegos rodzaju produktu może być zobowiązany jedynie do utworzenia i utrzymywania zapasów interwencyjnych tego samego rodzaju produktu, który był przedmiotem przywozu?

⁽¹⁾ Dz.U. 2009, L 265, s. 9.

⁽²⁾ Dz.U. 2008, L 304, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Riigikohus (Estonia) w dniu 4 lipca 2022 r. – R.M. i E.M./Eesti Vabariik (Põllumajanduse Registrate ja Informatsiooni Amet)

(Sprawa C-437/22)

(2022/C 389/06)

Język postępowania: estoński

Sąd odsyłający

Riigikohus

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący skargę kasacyjną: R.M. i E.M.

Inny uczestnik i pokrzywdzona: Eesti Vabariik (reprezentowana przez Põllumajanduse Registrate ja Informatsiooni Amet)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy – w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym – art. 7 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 ⁽¹⁾ z dnia 18 grudnia 1995 r. w związku z art. 56 ust. 1 i art. 54 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 ⁽²⁾ z dnia 17 grudnia 2013 r. oraz art. 35 ust. 6 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 640/2014 ⁽³⁾ z dnia 11 marca 2014 r. stanowią mającą bezpośredni skutek prawny podstawę do tego, by wystąpić o zwrot pomocy otrzymanej w wyniku oszustwa i finansowanej z Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) do przedstawicieli osoby prawnej będącej beneficjentem, którzy umyślnie złożyli fałszywe oświadczenia w celu wyłudzenia tej pomocy?

- 2) Czy w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym, w których finansowana z EFRROW pomoc została ustalona w wyniku oszustwa i wypłacona spółce z ograniczoną odpowiedzialnością (Osaihing), za beneficjentów w rozumieniu art. 54 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. oraz art. 35 ust. 6 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 640/2014 z dnia 11 marca 2014 r. można uznać również przedstawicieli spółki będącej beneficjentem, którzy dokonali oszustwa i którzy byli jednocześnie beneficjentami rzeczywistymi tej spółki w momencie wyłudzenia pomocy?

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. 1995, L 312, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 Rady (Dz.U. 2013, L 347, s. 549).
- (³) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 640/2014 z dnia 11 marca 2014 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli oraz warunków odmowy lub wycofania płatności oraz do kar administracyjnych mających zastosowanie do płatności bezpośrednich, wsparcia rozwoju obszarów wiejskich oraz zasady wzajemnej zgodności (Dz.U. 2014, L 181, s. 48).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad – Veliko Tarnovo (Bułgaria) w dniu 12 lipca 2022 r. – „V.B. Trade” OOD/Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” – Veliko Tarnovo

(Sprawa C-466/22)

(2022/C 389/07)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administrativen sad – Veliko Tarnovo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „V.B. Trade” OOD

Strona przeciwna: Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” – Veliko Tarnovo

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wyrażenie „skutek prawny [podpisu elektronicznego] jako dowodu”, które jest zawarte w przepisie art. 25 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 (¹) z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylającego dyrektywę 1999/93/WE należy interpretować w ten sposób, że przepis ten zobowiązuje sądy państw członkowskich do przyjęcia, że jeżeli przesłanki określone w art. 3 [pkt] 10, 11 i 12 tego rozporządzenia są spełnione lub są bezsporne, to należy a priori przyjąć, że istnienie i twierdzenia co do autorstwa takiego podpisu są wykazane ponad wszelką wątpliwość i bezspornie, i należy je interpretować w ten sposób, że jeżeli zachodzą przesłanki określone w tych przepisach, to sądy państw członkowskich są zobowiązane przyjąć, że kwalifikowany podpis elektroniczny ma wartość dowodową/moc dowodową równoważną wartości dowodowej/mocy dowodowej podpisu własnoręcznego jedynie w zakresie, w jakim właściwa krajowa regulacja prawna przewiduje taką wartość czy moc dla podpisu własnoręcznego?
- 2) Czy wyrażenie „nie można odmówić [...] w postępowaniu sądowym”, które jest zawarte w przepisie art. 25 ust. 1 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że stanowi ono bezwzględny zakaz dla sądów krajowych państw członkowskich korzystania z przewidzianych w ich systemach prawnych możliwości proceduralnych prowadzących do odmowy znaczenia dowodowego przewidzianemu w rozporządzeniu skutkowi prawnemu podpisu elektronicznego, czy też należy je interpretować w ten sposób, że przepis ten nie stoi na przeszkodzie temu, by zaniegowane zostały przesłanki określone w przepisach art. 3 [pkt] 10, 11 i 12 rozporządzenia poprzez stosowanie przez sądy krajowe państw członkowskich instrumentów mających zastosowanie na podstawie ich prawa proceduralnego, umożliwiając w ten sposób stronom prowadzonego przed sądem sporu zaniegowanie przewidzianej mocy i wartości dowodowej podpisu elektronicznego?

(¹) Dz.U. L 257, s. 73.